

ЧАШАТА НА ОМАЙВАНЕТО

Дейвид Уилкерсън
10 Март 2008

„Събуди се, събуди се, облечи се със сила, мишца Господна! Събуди се както в древните дни, в отдавнашните родове! Не си ли ти, която си съсякла Раав, и смъртно си пробола змея?... Събуди се, събуди се, стани, дъщерьо ерусалимска, която си пила от ръката на Господа чашата на яростта Му; пила си, и изпразнила си до дъно Чашата на омайването.

Така казва твоят Господ Иеова, Твоят Бог, Който защитава делото на хората Си: Ето, взех от ръката ти чашата на омайването, дори до дъно чашата на яростта Си; ти няма вече да я пиеш“ (Исая 51:9, 17, 22).

В това силно пророчество, Исая ни казва, че Бог е дал в ръката на всички нации „чаша на омайването“. Тя е от Господ и е пълна с вино от страх, безнадеждност и смут.

Исая пишеше на хора, които бяха пленници във Вавилон. Той насочи посланието си специално към онези праведници, които продължаваха да търсят Господ в онова зло общество. Това беше слово за святия остатък, който не се беше предал на материализма и чувствеността около себе си.

Исая писа много за последните дни, и аз заедно с много библейски учени вярвам, че посланието тук се отнася за църквата днес. Всъщност, то адресирано към всички, които търсят Господ и обичат праведността Му в зло време. Накратко, същата чаша на омайването, която Бог сложи в ръката на Вавилон, Асирия и заобикалящите ги народи, е сложил в ръцете на народите днес.

Исая казва, че има четири вида голям страх, смесени в чашата на омайването.

Исая каза посланието си в смутни, хаотични времена, когато всички народи пиеха от чашата на греха. По това време Божите хора бяха изпълнени със страх, какъвто виждаме и днес:

1. Имаше ежедневен страх от това да не изгубят всичко поради хаоса в света.

Господ каза на остатъка Си във Вавилон: „и непрестанно, цял ден се страхуваш от яростта на притеснителя, когато се готви да унищожи? Къде е яростта на притеснителя?“ (Исая 51:13). Бог казваше на хората Си: „Мислиш, че хляба ти ще свърши, че ще паднеш в бездната на мизерията. Съсредоточил си се върху вещите си, вместо върху Този, Който ти ги дава.“

Истината е, че някои от същите онези хора бяха деца, когато видяха как родителите им изгубиха домовете си в Израел. Беше им отнето всичкото имущество след нашествието на вавилонците. Сега съществуваше опасност персийците да нападнат Вавилон и да го завладеят. И това накара Божия народ да се чувства отново безсилен. Те трябваше да стоят и да гледат как международната криза около тях кара цялото общество да трепери.

Страхът се беше вселил трайно в сърцата на онези израилтяни. Дните им бяха изпълнени с непрестанен страх, че онова, което бяха изградили по време на робството можеше скоро да им бъде отнето. Можете ли да си представите това? Специалните, любими Божи хора, молещи се и търсещи лицето Му, но през цялото време пият от чашата на страха. Те се чудеха: „Как ще оцелеем? Как ще изхраним семействата си?“ Това беше страх за оцеляване.

2. Те се страхуваха също да не изгубят децата си поради духа на Вавилон.

“Синовете ти примряха, лежат по всички кръстопътища” (51:20). Притеснението за децата им се беше разпростряло сред благочестивите еврейски родители. Този страх стана толкова съкрушителен, че причини един вид опиянение сред най-верните хора. С две думи – те бяха виждали как децата им растат все по-малко чувствителни за Бог сред злото вавилонско общество. Младите хора се закоравяваха докато се предаваха на чувственост, материализъм, плътска похот. В крайна сметка Бог изпрати „припадък“ сред младежта, за да ги изобличи за отстъпничеството.

3. Те се страхуваха от страшните бедствия и ужаса, който сполетяваше околните народи.

“Тези две те сполетяха — кой ще те пожали? — опустошение и разрушение, и глад, и меч (тероризма)” (51:19). Исаия не дава списък от кризите, пред които беше изправен Божия народ по онова време. Но той казва, че те допълниха чашата на омайването им. Международната криза само подсили безпокойството от личните им проблеми.

4. Нямаше лидер, който да ги изведе от хаоса.

“Няма кой да я води от всичките синове, които е родила, и няма кой да я хване за ръка от всичките синове, които е отгледала” (51:18). Нямаше цар, принц, политически лидер, който можеше да даде надежда на народа. Никой нямаше отговорите, от които те толкова отчаяно се нуждаеха. Вместо това, лъжепророците се рояха, говорейки лъжи и пророкувайки просперитет, като междувременно трупаха богатства. Нямаше истински глас в страната, който да им даде мир и надежда.

Божите хора му се присмиваха: „Събуди се, събуди се, облечи се със сила, ти, мишца ГОСПОДНА!“ (Исаия 51:9). „Събуди се както в древните дни, в отдавнашните поколения!“ (Исаия 51:9). Не се заблуждавайте – това беше обвинителен вик. Той означаваше, че Бог е спал, не се е грижил за народа Си. Всъщност, те му казваха: „Господи, защо не се задействаш? Къде е обещаната Ти сила? Направи нещо за нас, както направи за народа Си при Червено море. Направи за нас онова, което направи в древността.“

Помислете какво казваха Божиите хора само. Те викаха обвинително срещу Онзи, Който никога не спи, Чиято ръка винаги е протегната за тях: „Господи, събуди се!“ Помислете върху това - същите тези израилтяни често бяха проповядвали за могъщия Бог на отминалите чудеса, но имаха малко вяра в желанието Му да направи чудеса за тях в настоящата им криза.

Кажете ми, по-различна ли е църквата днес? Ние също проповядваме велики проповеди за Господната сила в миналите векове, за Бог, Който извлече вода от скалата, Който даде хляб от пустинята, Който възкреси мъртвите. Но както и онези хора във Вавилон, ние имаме малко вяра в Господното желание да направи чудеса в настоящето ни време на нужда. Ние пеем хвалебствени химни за това колко могъщ е Той, проповядваме за това как отговаря на молитви. Но през цялото време се притесняваме за това откъде ще дойде следващия ни чек, страхуваме се за децата си, мислим как ще платим вноската за къщата. Ние също пием от чашата на омайването, изпълнени с мисли на неверие.

В чашата на омайването, която Бог е сложил в ръцете ни днес, има същите страхове, които имаха хората във Вавилон.

Помислете си за приликите между собствените ни страхове и тези на израилтяните във Вавилон. Аз виждам, че сме обзети от същите страхове, които бяха завладели Израел:

1. Съществува ежедневен страх да не изгубим всичко.

САЩ преживява най-голямата си криза от Голямата депресия насам. Цената на къщите падна с по-голям процент от когато и да е в историята. Милион и половина души са застрашени да изгубят домовете си.

Най-големите ни и доверени банкови институции се налага да бъдат обезпечавани с арабски и китайски пари. Наскоро Китай вложи 650 милиарда в банковата ни система, за да я спаси и също така трябваше да обезпечи една от най-големите ни застрахователни компании.

Потъващата икономика се превърна в проблем номер едно, по-голям дори и от войната в Ирак или от заплахата от тероризъм. Стоковата борса е като на пързалка и под заплахи отвсякъде, че предстои дълбок спад. Дори и когато Конгреса гласува да изпрати чекове на всяко американско семейство, за да стимулира икономиката, хората се страхуваха да ги използват.

2. Съществува нарастващ страх да не изгубим децата си.

Колежите се давят в алкохол с нарастващи като епидемия гуляйджийски напивания. Дори и в богатите училища от предградията е трудно да намериш ученици, които ежедневно да не пушат марихуана или не пият много; мнозина от тях вече са развили сериозна пристрастеност. Кристалният метамфетамин/мет/ – новата евтина дрога – завлича с адската си хватка цели поколения в големите и малки градове. Един бивш наркоман, чиято зависимост го докара до ръба на самоубийството, ми каза, че ефекта от мет-а се равнява на 1000 смъркания кокаин.

Поради нарастване броя на престрелките в училищата през последните години, родителите се изпълват със страх, когато трябва да изпратят децата си в колежа и гимназиите, дори в частните. Когато започнала престрелката в университета в Илинойс, един богат баща наел хеликоптер, който да кръжи над колежа, в който учела дъщеря му. Поради смутната обстановка в университета, той искал да бъде сигурен, че дъщеря му ще бъде спасена в случай, че престрелката излезе извън територията му.

Аз съм баща и дядо, чието сърце страда за поколението младежи, които са били поробени и държани като заложници от дявола. Както и други родители, аз се изкушавам да се отдам на страха поради всичките тези неща. Но ако му позволя да скове сърцето ми, в крайна сметка ще се опияня.

3. Има страх заради опустошението, глада и тероризма, които се случват по целия свят.

Новините казват, че 50 000 души умират от глад в Конго. Етническите чистки в Судан са причината 300 000 мъже, жени и деца да емигрират. Кения е тероризирана от брутално насилие, а цели множества са избивани в градовете и селата. Чад е в гражданска война. Нигерия изпада в хаос. Близкият изток продължава да кипи в казана на терора и страха.

Дано Бог съкруши сърцата ни за тези трагедии и хаос. Служението ни ежедневно контактува с хора в Кения, които докладват, че църквите и лидерите на племената призовават за обединение в това време.

4. Целият свят днес търси спасител, лидер, който ще се яви като разрешение на нарастващите проблеми.

Европейският съюз планира да увеличи военната си мощ и да издигне „супер президент“, който ще има нечувана власт. Междувременно света очаква появата на Човека Отговор. Един след друг излизат политици, които обещават невероятни неща, хвалят се, че ще приведат всичко в ред. Надеждите нарастват с всяко следващо лице, появило се на сцената. Но всеки лидер, който се издигне, се оказва в крайна сметка, че няма никаква идея какво да прави. Всяко крайно разрешение се превръща в дим. Това разочарование ще подготви сцената за Антихриста. Исаия ни казва, че дори и „синовете на църквата“ не могат да предложат лидер. Помислете за това, че във всяка президентска кампания политиците се хвалят, че са синове на църквата. Вземете за пример кандидатите за президенти от текущата кампания: един беше мормон, друг – баптистки служител, трети - от Църквата на Христос. Всички те говореха за Исус и носеха Библии, а един дори беше взел екземпляр от „Целеустремен живот“ (на Рик Уорън – бел.пр.). Но Библията ни казва: „Няма кой да я води от всичките синове, които е родила, и няма кой да я хване за ръка от всичките синове, които е отгледала“ (Исаия 51:18).

Никой не знае какво да прави относно влошаващата се икономика, войната и кризата в здравеопазването. Нарастащите проблеми са много по-силни от тях. Истината е, че единствения Човек-Отговор във вселената е нашия Господ и Спасител, Исус Христос. Само Той може да ни хване за ръка и да ни води в мир, надежда и победа.

Как отговаря Бог на отправения към Него вик за действие?

Какво обеща да направи Бог с чашата на омайването? Исаия ни казва: „Затова, чуй сега това, ти, окаяна и пияна, но не от вино!“ (Исаия 51:21). Това е призив за нас да забележим, че „твоят Бог, който защитава делото на народа Си“ (51:22). Господ всъщност казва, че „Имам слово за всички, които обичат праведността, които ме търсят, но са били опиянени от страх.“

“Ето, взех от ръката ти чашата на омайването, чашата, блюдото на яростта Си — няма да я пиеш повече” (51:22). Бог заявява: „Ще направя така, че никога вече да не се налага да пиеш от чашата на омайването. Само нечестивите ще пият от чашата на гнева Ми. За теб съм определил да пиеш от извора на Моя живот.“

Възлюбени, Господ нямаше намерение народът Му да живее в паника или да трепери от страх. Дори и в Стария Завет, Господ имаше хора, които вярваха в обещанията Му и стояха непоклатими въпреки хаоса около себе си. Виждаме това в живота на пророк Авакум - човек, на когото му се даде видението за „края“ (Авакум 2:3).

Той видя хора в последните дни, които щяха да се изтощат от алчност. Според видението, по това време щеше да господства страшен дух на насилие (виж 1:9). Авакум каза за него: „Чашата на десницата ГОСПОДНА ще се обърне към теб и гнусно безчестие ще покрие славата ти“ (2:16).

Знаем, че пророка винаги говори на собственото си поколение. Въпреки това, според самия Авакум, това пророческо слово се отнася и за нашето поколение. Той ни казва: „Защото видението се отнася за определено време, бърза към края и няма да излъже“ (2:3). Авакум видя чашата на омайването: „Чух, и вътрешностите ми се разтресоха... разтреперих се“ (3:16).

Това беше благочестив, молещ се пророк, който по едно време беше толкова съкрушен от ужасните събития, че дори и той се изплаши. Но Духът дойде върху Авакум и го накара да пророкува: „И да не цъфти смокинята, и да няма реколта по лозите, и да пропадне производението на маслината, и нивите да не произведат храна, и овцете да изчезнат от кошарата, и да няма говеда в оборите, аз пак ще се радвам в ГОСПОДА, ще се веселя в Бога на спасението си. Господ БОГ е силата ми; Той прави краката ми като на елените и ми дава да ходя по височините ми“ (3:17-19).

Бог премахна чашата на омайването от слугата Си Авакум и ще направи същото за всеки от верните Си хора днес.

Господ обеща да премахне чашата на омайването от ръцете на народа Си, но при едно условие.

Божият остатък Го търсеше вярно, но Господ вече искаше от тях нещо повече. Спомнете си, че викът беше: „Събуди се, Господи! Надигни се!“ Как отговори Бог на този призив?

Той дойде с това слово: „Събуди се, събуди се, стани, дъще ерусалимска, която си изпила от ръката на ГОСПОДА чашата на яростта Му“ (Исая 51:17). С други думи: „Не, ти се събуди, Израилю. Ти си заспал, ти си се напил със страх.“ „Сложих словата Си в устата ти и те покрих със сянката на ръката Си... Ти си Мой народ... изпила си, изпразнила си чашата, блюдото на омайването“ (51:16-17).

Чувам толкова много вярващи, които са изпили чашата на отчаянието. Те са преживели толкова много травми и кризи, че са се изтозили. Толкова са капнали от умора, че си мислят, че само още една тревога, само още един страх, и ще бъдат смазани и без надежда. Те са стигнали до края на силите си.

Какво казва Бог на такива уплашени хора, които треперят от безпокойство? Каква е рецептата Му за онези, чиито сърца примаяват от страх, чиито поглед е вторачен в бедствията, които им се случват? Той им дава това слово: „Събуди се! Стани!“ (виж 51:17). Ето го условието, което ни поставя Бог, за да може да премахне чашата на омайването от устните ни: „Изправи се! Съпротиви се!“

Възлюбени, при всичко, което предстои – че хората стават по-зли, че икономическите кризи продължават да се трупат – Божите хора се нуждаят от нещо повече от приповдигащо послание и проповеди, които напомпват вяра, която не трае дълго. Един мъж ми писа: „Последните Ви послания изглеждат еднакви. Едно след друго се опитват да окуражат отчаяните вярващи. Изглежда малцина знаят как да придобият вяра, която не трябва да бъде непрестанно напомпвана. Те познават ли Библиите си?“

Точно това беше притеснението на Бог за Израел. Какъв беше отговорът на Господ срещу обвиненията им? Той им каза: „Кой си ти, че се боиш от човека, който умира, и от човешки син, който ще стане като трева“ (Исая 51:12). С други думи: „Аз съм сложил думите Си в устата ви, покрил съм ви с ръката Си. Заклел съм се, че сте мои. Но вие пак не сте убедени, че Аз ще бъда верен да изпълня Словото, което ви казах. Все още се страхувате от хора, които веят като трева.“

Павел проповядва: „според мярката на вярата, която Бог е разпределил на всеки“ (Римляни 12:3). На всеки вярващ е дадена мярка или порция вяра, която трябва да стане непоклатима. Как? Растейки, вярата придобива сила само по един начин – чрез слушане и вярване в Божието Слово.

Бог никога не би ни накарал да направим невъзможното, а за нас е възможно да се раздвижим и изправим, така че да се запитаме: „Защо съм толкова страхлив? Защо съм на тази пързалка нагоре-надолу в отчаянието? Защо мисълта за бъдещето хвърля душата ми в паника?“

Ето защо: защото не сме предали напълно живота, семействата, здравето, работата и домовете си във верните Божии ръце. Не сме направили скока на вяра, който казва: „Моят Бог е верен. Въпреки, че съм се провалял безброй пъти, Той никога не ме е предавал. Да става каквото ще, ще предам живота и бъдещето си на грижите Му.“

Как може да направим това? Като прегърнем словото, което Той ни е дал: „Така казва твоят Господ, ГОСПОД, твоят Бог, който защитава делото на народа Си: Ето, взех от ръката ти чашата на омайването, чашата, блюдото на яростта Си — няма да я пиеш повече“ (Исаия 51:22). Той казва: „Аз не съм заспал. Аз съм същия този Бог, Който раздели Червено море, Който възкресява мъртвите, и Който ти дава храна. Хората ми не трябва да живеят в робството на страха.“

Чашата на омайването се премахва, когато се съпротивим, събудим се за нуждата да приемем Божието Слово.

Като приемем тази позиция на вяра, ние ще можем да посрещнем внезапните удари от страх. Но трябва да застанем срещу тези страхове, да се хванем за Божите обещания и да сме напълно убедени, че Той е в състояние да опази онова, което сме Му поверили. Тогава вече няма да пием от виното на отчаянието.

Истината е, че колкото по-мрачни стават дните, толкова повече Божите хора трябва да живеят с такава вяра. Иначе, ако се паникьосаме и уплашим, правим Бог лъжец. Списание „Нюзуик“ наскоро публикува статия за такава демонстрация на силна вяра от една тийнейджърка. Самолет, летящ от Нюарк за Париж, навлязъл в силна турбуленция и пасажерите се уплашили и започнали да крещат. Насред цялата тази паника, шестнайсет годишното момиче седяло закопчано с колана си, кротко четейки Библията си. След това я попитали защо не се е уплашила, когато всички наоколо били разтреперани от страх. Тя отговорила: „Моята Библия обещава, че Бог ще се грижи за мен. Така че, аз просто се помолих и повярвах.“ В този момент света навлиза в голяма турбуленция. Ще се случат събития и хаос, които ще донесат паника и страх. Но Бог ни е казал: „Моето Слово е с теб. Ти си покрит със сянката на ръката Ми. ТИ СИ МОЕ ДЕТЕ.“ Време е да затегнем коланите, да отворим Библията и да поговорим за всичко с Баща си. Той е казал, че няма да потънем: „Винаги гледах Господа пред себе си; защото Той е отдясно ми, за да не се поклатя“ (Деяния 2:25).

Призовавам те – приеми за себе си това мощно слово от Исаия: „Дигнете очите си нагоре Та вижте: Кой е създал тия светила, и извежда множеството им с брой? Той ги вика всичките по име; чрез величието на силата Му, и защото е мощен във власт, ни едно от тях не липсва. Защо говориш, Якове, и казваш, Израилу: Пътят ми е скрит от Господа, и правото ми се пренебрегва от моя Бог? Не знаеш ли? Не си ли чул, че вечният Бог Иеова, Създателят на земните краища, не отслабва и не се уморява? Неговият разум е неизследим. Той дава сила на отслабналите, и умножава мощта на немощните. Даже младите ще отслабнат и ще се уморят. И отбраните момци съвсем ще паднат; но ония, които чакат Господа, ще подновят силата си, ще се издигат с крила като орли, ще тичат и няма да се уморят, ще ходят и няма да отслабнат“ (Исаия 40:26-31).

Използван с разрешение на World Challenge, P. O. Box 260, Lindale, TX 75771, USA.

© 2008 World Challenge, Inc., PO Box 260, Lindale, Texas 75771

[A Cup of Trembling / Чашата на омайването](#)